

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514010596
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1514010596.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a sudkýň JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného C. H. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/100/2014 zo dňa 30.01.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku je obžalovaný

C. H., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom A.,
S. X/X

v i n n ý, ž e

dňa 01.04.2013 v čase asi o 12.30 h v Bratislave v katastrálnom území Čunovo na spodnej ceste hrádze, ide o účelovú komunikáciu, v miestach medzi koncom cestičky od horárne približne 50 metrov v smere do Petržalky s priehradou na korunu hrádze ako majiteľ psa krížený labrador, bielej farby, mal tohto psa voľne pusteného z vôdzky, pričom porušil § 57 ods. 6 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, ako aj všeobecnú povinnosť uvedenú v § 4 ods. 1 Zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov a nepredišiel tomu, aby uvedený pes ohrozil človeka, pričom tento pes vbehol do cesty poškodenému W. T., jazdiacemu na bicykli po ceste, ktorý následkom nárazu predným kolesom bicykla do psa, preletel cez riadidlá bicykla, spadol na zem, čím poškodený W. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., M. č. XX, utrpel zlomeninu klinovej kosti vľavo, zlomeninu vonkajšej časti očnénice vľavo, zakrvácanie pod tvrdý obal mozgu čelovej oblasti a mnohopočetné odreniny oboch rúk, išlo o poranenie ťažké, s dobou liečby v priemere 6-8 týždňov, súčasne pri náraze došlo k poškodeniu bicykla a vecí poškodeného W. T., pričom poškodená Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Bratislava, Einsteinova č. 25, J.: XX XXX XXX, vynaložila náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť za poškodeného W. T. vo výške 2.023,55 Eur, výška odškodnenia za bolestné pre poškodeného W. T. predstavuje 130 bodov, t.j 2.093 Eur

t e d a

inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona

č í m s p á c h a l

prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. h/ Tr. zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 1 /jeden/rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zákona sa <http://zák.sa> mu výkon trestu podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu 2 /dva/ roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku je obžalovaný povinný poškodeným uhradiť škodu nasledovne:

-poškodenému Dôvera-zdravotná poisťovňa, a.s. Einsteinova 25, J.:XXXXXXXXX vo výške 2.023,55 Eur,
-poškodenému W. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Bratislava, M. XX, škodu vo výške 2.093,-Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/100/2014 zo dňa 30.01.2019 bol obžalovaný C. H. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na skutkovom základe, že

dňa 01.04.2013 v čase asi o 12.30 h v Bratislave v katastrálnom území Čunovo na spodnej ceste hrádze, ide o účelovú komunikáciu, v miestach medzi koncom cestičky od horárne približne 50 metrov v smere do Petržalky s priehradou na korunu hrádze ako majiteľ psa krížený labrador, bielej farby, mal tohto psa voľne pusteného z vôdzky, pričom porušil § 64 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, nepredišiel tomu, aby uvedený pes ohrozil človeka, pričom tento pes vbehol do cesty poškodenému W. T., jazdiacemu na bicykli po ceste, ktorý následkom nárazu predným kolesom bicykla do psa, preletel cez riadidlá bicykla, spadol na zem, čím poškodený W. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., M. č. XX, utrpel zlomeninu klinovej kosti vľavo, zlomeninu vonkajšej časti očné vľavo, zakrvácanie pod tvrdý obal mozgu čelovej oblasti a mnohopočetné odreniny oboch rúk, išlo o poranenie ťažké, s dobou liečby v priemere 6-8 týždňov, súčasne pri náraze došlo k poškodeniu bicykla a vecí poškodeného W. T., pričom poškodená Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Bratislava, Einsteinova č. 25, J.: XX XXX XXX, vynaložila náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť za poškodeného W. T. vo výške 2.023,55 Eur, výška odškodnenia za bolestné pre poškodeného W. T. predstavuje 130 bodov, t.j 2.093 Eur.

Podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku bol obžalovaný zaviazaný nahradiť škodu voči poškodeným: Dôvera Zdravotná poisťovňa a.s. Einsteinova 25 vo výške 2.023,55€ a W. T., trvale bytom A., M. XX vo výške 2.093,-€.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie obžalovaný C. H.. Odvolanie smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. V dôvodoch svojho odvolania vytýka okresnému súdu, že za rozhodujúci a jediný dôkaz v konaní vyhodnotil znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity a jeho skutkové aj právne závery prevzal, resp. otázku právneho záveru vyplývajúcu z preukázanej nevedomosti poškodeného o existencii obžalovaného a jeho psa na vozovke, nezodpovedal.

Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku obžalovaný uvádza, že prípravné konanie bolo postavené na predpoklade, že došlo k napadnutiu cyklistu psom, teda neboli zabezpečované dôkazy týkajúce sa priebehu dopravnej nehody. Ďalej v konaní pred súdom odvolací súd vo svojom prvom rozhodnutí konštatoval, že skutok má byť posudzovaný ako dopravná nehoda. Súčasne sa krajský súd stotožnil s názorom obhajoby, že znalec z odboru chirurgie sa nemôže vyjadrovať k priebehu

nehodového deja tak, ako sa to zrealizovalo v tejto veci a prvostupňový súd sa vo svojom prvom rozsudku v plnej miere oprel o tieto závery znalca. V novom konaní prvostupňový súd však ďalej konal tak, ako by odvolací súd nevzniesol žiadne výhrady voči obsahu výpovedí a znaleckému posudku znalca z odboru zdravotníctva.

Obžalovaný zastáva názor, že vzhľadom na nedostatok objektívnych dôkazov nemožno s istotou ustáliť presne nehodový dej a je možných niekoľko scenárov. Tieto uviedol znalec Ján Borlok a pripúšťa ich aj znalecký ústav. Tým, že orgány činné v trestnom konaní, aj súd prvého stupňa neposudzovali skutok ako dopravnú nehodu, bol zmenený rozsah dokazovania a obžalovanému bolo odňaté právo na spravodlivý súdny proces. Počas konania na súde prvého stupňa po vydaní prvého zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, porušil okresný súd zásadu prípustnosti dôkazov, keď sám znalec M. na otázku obhajoby potvrdil, že v posudku zachytený tvrdený dej nezachytáva vznik zranenia poškodeného. Tým, že súd vyzval znalca Vlčeka, aby sa vyjadroval k záverom posudku znalca Borloka a neučinil tak aj opačne, porušil zásadu rovnosti strán pri vykonávaní znaleckého dokazovania. Čo sa týka poverenia znaleckého ústavu obžalovaný namieta tento postup ako predčasný. Hodnotiac závery tohto posudku obžalovaný zastáva názor, že je jeho podaním naplnená skutková podstata prečinu podania nepravdivého znaleckého posudku. Okrem toho je posudok preukázateľne v priamom rozpore so súhlasnými výpoveďami svedkov, zadokumentovanými zraneniami poškodeného a nezachytáva vznik preukázaných zranení poškodeného. Uvedený posudok vychádza z výpovede poškodeného, ktorú vyvracajú ostatné svedecké výpovede, z ktorých vyplýva, že poškodený žiadnym spôsobom nereagoval na psa, to znamená, že nemal vedomosť o existencii jeho a ani obžalovaného na ceste.

Odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia a vysporiadanie sa s námietkami obhajoby voči záverom posudku znaleckého ústavu odkazom na osoby, ktoré vyhotovujú znalecký posudok, je neakceptovateľné a je v hrubom rozpore so zásadami trestného konania.

Vo vzťahu k obsahovej stránke rozsudku vznáša obžalovaný nasledovné výhrady. Nesúhlasí s použiteľnosťou posudku znaleckého ústavu, nakoľko v ňom vyhotovené sekvenčné zobrazenie deja, podľa ktorého znalec vyjadruje svoje závery, nemohli vzniknúť zranenia poškodeného tak, ako sú zadokumentované. Výpočty, ktoré sú v ňom uvedené považuje obžalovaný za nesprávne, nezohľadňujúce základné fyzikálne zákony. Podľa obžalovaného je zrejmé, že poškodený sám zásadným spôsobom porušil základné zásady bezpečnosti a pravidiel cestnej premávky, keď nevenoval riadeniu bicykla pozornosť, v dôsledku čoho došlo k nárazu a zadokumentovanému zraneniu.

Obžalovaný má za to, že okresný súd použitím posudku znaleckého ústavu, ktorého simulácia nehodového deja a súvisiace závery popierajú všetky ostatné doposiaľ vykonané dôkazy a preukázané skutočnosti, porušil svoju povinnosť spoľahlivo zistiť skutkový stav a odstrániť rozpory v jednotlivých dôkazoch. Rozpory v jednotlivých dôkazoch sú detailne vyšpecifikované v nadväzujúcej časti podaného odvolania.

Voči posudku znaleckého ústavu smerujú aj ďalšie výhrady obžalovaného napr. v súvislosti s posúdením vzájomnej polohy psa a predného kolesa bicykla v čase nárazu. Protirečivý je záver o tom, že nedošlo podľa ústavu nárazu psa z boku do predného kolesa a teda vychádza posudok zo zobrazeného plného prekrytia. To by znamenalo, že pes sa v priebehu 0,2 sekundy presunul pred koleso bicykla priamo do jeho stredu. Z posudku vidieť snahu podsúvať scenár, že poškodený sledoval situáciu v doprave a pozeral priamo pred seba a pes sa v čase nárazu pohyboval do dráhy poškodeného. Ako to vyplýva z posudku z ústavu a simulácie deja, znalci tvrdia, že nárazom do psa došlo k zablokovaniu predného kolesa bicykla poškodeného. V prípade, že by toto nastalo je preťaženie tak veľké a odstredivá sila natoľko silná, že okamžite uvoľňuje mechanizmus, do ktorého si obuv uchytávajú užívatelia špeciálnych cyklistických topánok, ktoré mal aj poškodený a v dôsledku čoho sa jazdec odpojí od bicykla. V danom prípade sa toto nestalo, mechanizmus neuvolnil obuv, zostal zaseknutý aj po tom čo poškodený ležal na zemi. Spomenutý znalecký posudok nevysvetľuje fakt, ako mohol poškodený nevedieť o prítomnosti obžalovaného a jeho psa na vozovke pred sebou, keď je ustálené a nespochybné, že obžalovaný sa už nachádzal niekoľko desiatok metrov od miesta, na ktorom obžalovaný vstúpil na vozovku a dostatočne dlho sa po nej pohyboval. Poškodený obžalovaného nevnímal v žiadnej fáze napriek tomu, že bol len 2-3 metre za psom a tesne predtým gestikuloval pri komunikácii so svedkom Džatkom. Vzdialenosť miesta nárazu od miesta vstupu obžalovaného a psa na vozovku predstavovala dostatočne dlhý úsek, na ktorom poškodený musel byť schopný zaregistrovať pohybujúceho sa chodca so psom.

Obžalovaný okrem už uvedeného namieta závery súdu o existencii mnohopočetných poranení rúk, ktoré mal poškodený utrpieť. Lekárske správy však uvádzajú, že zranenia rúk nevyžadovali žiadnu liečbu, ani poškodeného nijakým spôsobom neobmedzovali a on sám ich vo svojom trestnom oznámení ani neuvádzal. Preto nemôžu byť tieto zranenia sankcionované a popísané ako ublíženie na zdraví podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona.

Záverom odvolania obžalovaný sumarizuje, že tvrdenia poškodeného a svedka R., na ktorých je postavená obžaloba, a ktoré už boli spochybnené aj odvolacím súdom, sa preukázali ako lživé. Ani znalci Vlček a Kasanický neboli schopní vyprodukovať nič, čo by tieto lži potvrdzovalo, skôr naopak ukázali, že pri absencii dôkazov je možné doslova vyšpekulovať akýkoľvek výsledok. Obžalovaný trvá na tom, že poškodený spolu so svedkom R. sa venovali jeden druhému a nie dopravnej situácii a nič na tom nezmenia absurdné tvrdenia a závery znalcov. Po vyhodnotení dôkazov možno jednoznačne trvať na tom, že vypracovaný posudok nijakým spôsobom nepreukazuje príčinnú súvislosť medzi zrážkou a zranením ľavej nadočnice poškodeného, ktorá je jediným zranením predstavujúcim ublíženie na zdraví podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona. Nie je jednoducho možné, aby sa obžalovaný so psom z pohľadu poškodeného len tak zjavil náhle v strede vozovky bez toho, aby k tomu rozhodujúcou mierou neprispel sám poškodený svojim ignoranstvom, keď prechádzal v plnej rýchlosti popri rodinám s deťmi otočený hlavou do strany a ktorý len úplnou náhodou zrazil psa a nie človeka.

Na podklade vyššie uvedených argumentov navrhol obžalovaný zrušiť prvostupňový rozsudok a oslobodiť ho spod obžaloby, nakoľko nespáchal uvedený trestný čin, čiže skutok nie je trestným činom a nebolo dokázané, že takýto skutok spáchal obžalovaný.

K odvolaniu obžalovaného zaslal svoje vyjadrenie okresný prokurátor a poškodený W. T..

Prokurátor vo svojom vyjadrení označil rozhodnutie prvostupňového súdu za správne a zákonne a preto navrhol odvolanie zamietnuť. Skutočnosti, ktoré uvádza v odvolaní obhajca obžalovaného, boli už uvádzané počas prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom.

Splnomocnenec poškodeného W. T. vyjadril názor, že okresný súd vykonal všetky navrhnuté dôkazy, boli vypočutí znalci z odboru dopravy a medicíny. Súd zákonným spôsobom vyhodnotil získané dôkazy a dospel k správne záveru o naplnení znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví obžalovaným. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo v súlade s § 293 ods. 5, § 294 ods. 2 Tr. poriadku vykonané v prítomnosti obžalovaného C. H. a poškodeného Dôvera-zdravotná poisťovňa, a.s.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného označil za smutné, že sa vyskytuje prípad keď sa potierajú základné princípy a zákony fyziky len preto, že niekto chce dosiahnuť odsúdenie a nevidí sa, že má ísť v konečnom dôsledku o satisfakciu pre dvoch starých pánov, ktorí sa hulvátskym spôsobom pohybovali v plnej rýchlosti v úseku, kde bol pohyb detí, aj iných psov ako psa obžalovaného. Takéto ich správanie považuje za hrubé ignorovanie pravidiel, akými sa účastníci cestnej premávky majú správať. Skutočnosť, že sa znalecký ústav zaoberá údajnou zhodou s výpoveďami poškodeného a jeho kamaráta je priamym ignorovaním fyzických dôkazov a najmä ide o absolútne bezprecedentný spôsob vytvárania reality, ktorá nemá nič spoločné s prípadom. Tvrdenie o tom, že znalecký ústav zistil samozrejme v rozpore so všetkými výpoveďami súhlasnými, že sa poškodený zošmykával z bicykla rôznymi časťami narážal na zem a záverečným siedmym úderom si spôsobil ťažké zranenie hlavy, je najmä v hrubom rozpore s posudkom chirurga N., ktorý jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností skonštatoval, že poškodený T. na situáciu, ktorá vznikla pred ním, nijako nereagoval. Navrhol, aby súd ukončil trápenie jeho klienta a konečne ho oslobodil spod vyfabrikovanej a klamstvami vyšperkovanej obžaloby, ktorá je obvyklým prejavom toho, čo orgány prokuratúry za ostatných 55 rokov považujú za spravodlivosť. Obhajca označil postup prokuratúry za viac než hanebný a symptomaticky pre ostatný vývoj piliéra moci, ktorý preukazuje každým dňom svoju nezávislosť od fyzikálnych zákonov, materiálnej pravdy a právneho poriadku Slovenskej republiky. Obžalovaného navrhol spod obžaloby oslobodiť tak, ako to už uviedol v písomnom odvolaní, pretože je presvedčený, že fyzikálne zákony platia rovnako aj pre prokuratúru a súdy.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry označila rozsudok za správny a zákonný, jeho odôvodnenie za presvedčivé a preto navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len v tom prípade, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. V rámci tohto postupu zistil odvolací súd, že okresný súd čiastočne pochybil pri vymedzení zákonnej povinnosti, ktorá bola konaním obžalovaného porušená, čo sa premietlo do formulácie skutkovej vety prvostupňového rozsudku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil nasledovné:

Obžalovaný C. H. je na podklade obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 29.09.2014 trestne stíhaný pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. h/ Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v citovanej obžalobe.

Obžalovanému je v podstate kladené za vinu, že ako majiteľ psa mal tohto pusteného z vôdzky a v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú podmienky držania psov, nepredišiel tomu, aby jeho pes ohrozil človeka, pričom pes vběhol do cesty cyklistovi W. T. a tento v dôsledku nárazu do psa preletel cez riadidlá, spadol na zem a utrpel ťažké zranenia popísané v skutkovej vete obžaloby.

Okresný súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 21.01.2015 tak, že uznal obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere jeden rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dva roky. Zároveň mu uložil povinnosť nahradiť spôsobenú škodu.

Na podklade odvolania podaného obžalovaným rozhodoval vo veci Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 16.09.2015 sp. zn. 3To 65/2015 zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Podstatným dôvodom vydania uvedeného rozhodnutia bol nesúhlas odvolacieho súdu so závermi súdu prvého stupňa pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného. Z pôvodného rozhodnutia vo veci nebolo zrejmé, ako okresný súd posudzoval kolíziu a porušenie akej dôležitej povinnosti kladie obžalovanému za vinu. Okresný súd prebral názor prokurátora, keď konštatoval, že obžalovaný porušil ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Zb. a súčasne v odôvodnení uvádza aj porušenie ustanovenia zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Pri konštatovaní o porušení ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Zb. prijal záver, že obžalovaný nepredišiel tomu, aby jeho pes náhlym a nepredvídateľným manévrom - úskokom vytvoril na ceste protiídúcim cyklistom nepredvídateľnú prekážku a narazil do bicykla poškodeného. Okresný súd tento záver prijal napriek tomu, že vykonané dokazovanie nevedlo k jednoznačnému záveru o náhlom pohybe psa proti cyklistovi. Čo sa týka popisu udalosti, odvolací súd poukázal na rozpory, ktoré boli zrejmé pri porovnaní výpovedí poškodeného, obžalovaného a svedka F.. Za nedostatok označil krajský súd aj to, že okresný súd sa v podstatnej miere opiera o výpoveď znalca ako jediný „objektívny dôkaz vo veci“, pričom znalec z odboru zdravotníctva podstatnú otázku, čo bolo príčinou náhleho a nečakaného nárazu do psa, podľa názoru odvolacieho

súdu nevyriešil a vzhľadom na to, že ide o znalca z odboru zdravotníctva, ktorý môže posudzovať otázky len na základe odborných znalostí z medicíny, ani nemohol komplexne riešiť.

Podľa názoru odvolacieho súdu zostala pri vydaní prvého rozsudku okresného súdu nevyriešená otázka, ako presne došlo ku kolízii poškodeného so psom. Za ešte vážnejší nedostatok označil odvolací súd spôsob právneho posúdenia kolízie, ktorá na pozemnej komunikácii vznikla medzi cyklistom a voľne sa pohybujúcim psom. Do pozornosti okresného súdu dal stanovisko Krajského riaditeľstva PZ, krajského dopravného inšpektorátu ohľadom posúdenia povahy komunikácie, na ktorej došlo ku kolízii. Zo zaslaného vyjadrenia jednoznačne vyplynulo, že cesta, na ktorej došlo ku kolízii, je účelovou komunikáciou v správe Vodohospodárskej výstavby, š.p., a nejde o oficiálnu cyklotrasu. Správanie sa účastníkov cestnej premávky sa v tomto prípade riadi ustanoveniami zákona č. 8/2009 Zb. o cestnej premávke.

Po vrátení veci okresnému súdu bolo dokazovanie doplnené o znalecké skúmanie znalcom z odboru cestnej dopravy. Znalecký posudok bol vypracovaný znalcom, ktorého pribral do konania súd prvého stupňa a následne bol obhajobou predložený znalecký posudok, ktorý riešil identickú problematiku. Vzhľadom na existenciu rozporov, ktoré sa nepodarilo odstrániť ani výsluchom znalcov, bol súdom prvého stupňa pribratý do konania znalecký ústav v odbore cestnej dopravy. Po doplnení dokazovania naznačeným smerom, súd opätovne vo veci rozhodol.

Na podklade odvolania podaného obžalovaným sa opätovne prípadom zaoberal odvolací súd. Plnením revízie povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré súd potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Súdom prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto zákonným spôsobom vyhodnotil a následne dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného. Dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu tak, aby umožnilo súdu prvého stupňa prijať jednoznačné závery. Výhrady odvolacieho súdu však smerujú voči ustáleniu dôležitej povinnosti, ktorú obžalovaný svojim konaním porušil a naplnil tým znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. V tejto otázke sa krajský súd s názorom prvostupňového súdu nestotožnil a na podklade vykonaného dokazovania prijal odlišný záver pokiaľ ide o vymedzenie obžalovaným porušenej zákonnej povinnosti.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 168 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko okresný súd v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, predovšetkým z prečítanej výpovede obžalovaného z prípravného konania, ktorý požiadal o konanie hlavného pojednávania v neprítomnosti, výsluchu svedkov W. T., H. R., C. F., výsluchu znalca z odboru zdravotníctva, znalcov z odboru cestnej dopravy, prečítaných znaleckých posudkov a zabezpečených listinných dôkazov. Na ich podklade prijal záver, že skutok sa stal spôsobom, ktorý je opísaný v obžalobe, tento je trestným činom a dopustil sa ho obžalovaný. V porovnaní s podanou obžalobou súd prvého stupňa vypustil zo skutkovej vety konštatovanie o rozpore konania obžalovaného s ustanovením § 4 ods. 1 zák. č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú podmienky držania psov a nahradil ho záverom o porušení ustanovenia § 64 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke.

Z výpovede obžalovaného je možné zistiť, že išiel na prechádzku so psom, pričom smeroval z Čunova k Dunaju. Keď minul posledné domy v obci, psa pustil z vodítka a vstúpil na cestu, ktorá bola v tom čase prázdna. Z diaľky prichádzali dvaja cyklisti, ktorí sa spolu rozprávali. Išli stredom cesty, jeden vedľa druhého. Pán, ktorý neskôr narazil do psa, mal hlavu otočenú smerom ku kamarátovi. Obžalovaný kráčal po pravej strane cesty a psa mal kúsok pred sebou. V momente, keď bol pes otočený ku nemu, cyklista do

neho narazil. Pes bol vtedy asi 1,5 m od obžalovaného. V čase zrážky bol cyklista otočený ku kamarátovi, vôbec na psa nereagoval, nebrzdil, nevyhýbal sa psovi a nedal ani ruky pred seba.

Zhodne s obžalovaným vypovedá o udalosti svedok C. F., ktorý videl obžalovaného aj s jeho psom zo vzdialenosti 50 až 100 metrov. Pes obžalovaného išiel vedľa svojho pána asi meter, dva, tri od neho po ľavej strane. Videl aj dvoch cyklistov, ktorí išli neprimeranou rýchlosťou oproti obžalovanému so psom. Svedok neregistroval žiaden výraznejší pohyb psa ani cyklistov a ani si nevšimol, že by pes vybehol. Cyklisti vôbec nereagovali, komunikovali spolu a boli otočení k sebe. Jeden z nich do psa narazil, preklopil sa cez bicykel a spadol na zem.

Svedok - poškodený W. T. popísal kolíziu odlišne, keď na hlavnom pojednávaní uviedol, že s H. R. počas jazdy aj komunikoval a pozeral sa aj pred seba, nakoľko riadil bicykel. Oproti ním išiel pes, ktorého si všimol v momente, keď bol od nich asi 5 metrov. Tento zrazu zmenil smer, v tom zmysle, že skočil medzi nich dvoch, on na neho nestačil zareagovať a narazil do neho. Nikoho iného vtedy v okolí nevidel. V čase zrážky sa pozeral pred seba, nie doprava na R.. Svedok zároveň vyslovil presvedčenie, že sa v momente zrážky nachádzal na cyklistickom chodníku, vyhradenej cyklistickej trase.

Na rozdiel od výpovede na hlavnom pojednávaní, poškodený v prípravnom konaní vypovedal, že nevie ako sa pes na ceste ocitol a preto sa domnieval, že pes odniekiaľ vedľa cesty vybehol.

Čiastočne je výpoveď poškodeného podporená výpoveďou svedka H. R., ktorý uviedol, že asi jeden kilometer pred Čunovom zaregistroval na pravej strane cesty pána so psom, vtedy boli asi 20 metrov pred nimi a keď boli pred nimi asi 10 metrov, pes sa náhle rozbehol proti nim. Vbehol medzi nich, pričom svedok sa stačil vyhnúť, poškodený nie a preto narazil do psa. Počas jazdy s poškodeným sem-tam komunikovali ale určite sa pozerali aj pred seba, pretože sú skúsení cyklisti. V čase kolízie išiel svedok rýchlosťou približne 30 km/h.

Znalec z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia, MUDr. Štefan Novák, podľa charakteru, lokalizácie a typu zranení dospel k záveru, že sú prítomné zranenia chrčtov oboch rúk, ktoré svedčia pre náhly pád. Nedošlo ku vzniku obranných zranení rúk, teda poškodený neuvolnil ruky z riadidiel. Z dôvodu prekážky a nárazu do nej, vznikli u poškodeného zranenia na ľavej časti hlavy, nakoľko pri náraze mohlo dôjsť k vytočeniu riadidiel do strany. Ak by cyklista išiel rovno a iba by spadol z bicykla, mal by zranenia skôr v čelovej a temenej oblasti hlavy. V ďalšej časti znalec pripustil, že zranenia vznikali postupne, teda najskôr pád na jednu ruku, potom na hlavu a na druhú ruku. Taktiež pripustil, že poškodený mohol mať už pred nárazom do psa hlavu otočenú doprava, ale rovnako ju mohol vytočiť v momente pádu.

Zo znaleckého posudku Ing. Patrika Vlčeka, znalca z odboru cestnej dopravy, ktorý bol súdom pribratý do konania za účelom posúdenia technických príčin vzniku kolízie medzi cyklistom a psom, vyplynuli nasledovné zistenia:

Vychádzajúc z analýzy nehodového deja, poškodený T. podľa znalca jazdil na bicykli nižšou rýchlosťou, ako je v danom úseku dovolená. Z analýzy možnosti zabránenia nehode vyplynulo, že cyklista by zabránil vzniku nehody, ak by jazdil na začiatku reakcie rýchlosťou 17,8 km/h (v tolerančnom rozpätí výpočtu $\pm 10\%$) pri využití maximálneho brzdného spomalenia a ak by jazdil na začiatku reakcie rýchlosťou 14,4 km/h (v tolerančnom rozpätí výpočtu $\pm 10\%$) pri požiadavke polovičnej hodnoty spomalenia z dôvodu bezpečnosti. Jazdu pri využití maximálneho možného brzdného spomalenia nie je možné považovať za bezpečnú, nakoľko pri takejto jazde hrozí nebezpečenstvo šmyku a straty stability. Preto znalec počítal pri preverovaní možnosti zabrániť vzniku nehody iba s polovičným brzdným spomalením. Pri tolerancii $\pm 10\%$ je rýchlosť 12,9 km/h rýchlosťou, z ktorej by dokázal zastaviť pred prekážkou.

Z pohľadu reakcie na vzniknuté nebezpečenstvo, reagoval cyklista, poškodený T. v čase 1,21 s pred zrážkou, teda v momente, kedy mohol najskôr rozpoznať zrýchľovanie psa a jeho pohyb smerom doľava. Reakcia cyklistu bola včasná a preto nemohol zabrániť nehode skoršou reakciou. Ostatné prvky jazdy, ako smerové vedenie bicykla, jazda v jazdnom pruhu a tiež jazda dvoch cyklistov vedľa seba, boli správne. Jazda dvoch cyklistov vedľa seba je povolená na cestičke pre cyklistov, ale nie na ceste pre motorové vozidlá.

Výhľadové možnosti W. T. pred kolíziou boli dobré. Poloha slnka a smer slnečného žiarenia mohli vytvárať tieň pred chodcom H. a tak zhoršiť rozpoznateľnosť psa, prípadne silné osvetlenie vozovky (odraz svetla od vozovky) mohlo cyklistovi zhoršiť vnímanie chodca, ktorý sa nachádzal pomerne ďaleko.

Poškodený mohol najskôr rozpoznať zrýchľovanie psa a jeho pohyb smerom vľavo v čase 1,21 s pred zrážkou. V tomto momente sa nachádzal vo vzdialenosti 8 metrov pred miestom zrážky a jazdil rýchlosťou 25,0 km/h. Rýchlosť pohybu psa bola 7,6 km/h. Vzájomná vzdialenosť poškodeného od psa bola cca 10 m. Poškodený mohol v čase 1,21 s pred zrážkou rozpoznať nebezpečenstvo a začal reagovať na vbíhajúceho psa, teda v tomto momente mu začala plynúť reakčná doba. Z technického hľadiska je podľa názoru znalca tento moment najskôr možný.

V čase zrážky poškodený brzdil a od začiatku nábehu brzdenia a časti plného brzdného účinku, spolu za čas 0,21 s znížil rýchlosť z pôvodných 25 km/h na 20,8 km/h.

Na základe vykonanej analýzy je podľa znalca potrebné technickú príčinu vyhodnotiť vo vzťahu ku právnej otázke, či mal cyklista T. povinnosť jazdiť mimo intravilánu obce, kde je najvyššia dovolená rýchlosť 90 km/h, rýchlosťou 12,9 km/h, nakoľko pri tejto rýchlosti by zabránil vzniku nehody.

Ak cyklista T. mal povinnosť jazdiť rýchlosťou 12,9 km/h, potom má nehoda dve technické príčiny: a/prvou je skutočnosť, že obžalovaný nevedol psa uviazaného na vôdzke, následkom čoho pes vbíhol do jazdnej dráhy cyklistovi. Tento prvok vyvolal kolíznu situáciu a zároveň znemožnil obžalovanému zabrániť nehode.

b/ druhou je nesprávna technika jazdy cyklistu, ktorý v čase 1,21 s pred zrážkou jazdil rýchlosťou vyššou ako 12,9 km/h, čo mu znemožnilo zabrániť nehode.

Ak cyklista nemal povinnosť jazdiť rýchlosťou 12,9 km/h, potom je technickou príčinou nehody skutočnosť, že obžalovaný nevedol psa uviazaného na vôdzke, v dôsledku čoho pes náhle vbíhol do jazdnej dráhy cyklistovi. Tento prvok vyvolal kolíznu situáciu a ostatným účastníkom znemožnil nehode zabrániť.

Z posudku znalca Ing. Jána Borloka vyplýva záver, že k nehode došlo na priamom úseku cesty, účelovej komunikácie, ktorá je v správe Vodohospodárske výstavby, š.p. a v čase zrážky bola označená dopravnou značkou „Cestička pre cyklistov C8“. Cyklista po zrážke so psom prepadol cez predné koleso, koleso bolo v priamom smere a nevykazovalo žiadne poškodenie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že by cyklista s ním zatočil. Hlavu mal natočenú vpravo, súdiac podľa zranení na ľavej strane hlavy. Znalec dospel tiež k záveru, že po zohľadnení všetkých dostupných informácií a analýze priebehu prednehodového deja cyklisti nereagovali na situáciu v cestnej premávke. Ak cyklista, svedok R. reagoval na vzniknutú situáciu a vyhýbal sa pobežujúcemu psovi vpravo, tak pri rýchlosti 25km/h prešiel vzdialenosť cca 6 metrov, na čo potreboval 0,86 sekundy. Po pripočítaní reakčného času cyklistu jedna sekunda, cyklista vyhodnotil situáciu ako nebezpečnú vo vzdialenosti cca 13 metrov.

Vzhľadom na rozdielne závery predchádzajúcich dvoch znaleckých posudkov znalcov z odboru cestnej dopravy, bol uznesením okresného súdu pribratý do konania Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktorý po vykonanej analýze prijal nasledovné závery:

K dopravnej nehode došlo na účelovej komunikácii v správe Vodohospodárskej výstavby, š.p. kde podľa vyjadrenia KDI KR PZ platia pravidlá cestnej premávky.

Obžalovaný H. viedol psa po účelovej komunikácii v rozpore s pravidlami cestnej premávky, pričom pes vošiel z dôvodu, že nebol vedený na vôdzke do jazdného koridoru cyklistov. Voľný pohyb psa po komunikácii bolo tým prvkom v technike používania účelovej komunikácie chodcom, ktorý vznikol v rozpore s pravidlami cestnej premávky a ktorý vyvolal kolíznu situáciu.

S ohľadom na uvedené ústav konštatoval, že technickou príčinou dopravnej nehody bol nesprávny spôsob používania účelovej komunikácie vodcom domáceho zvierat'a (psa) a to skutočnosť, že pes sa pohyboval po vozovke takým spôsobom, že došlo k vzniku kolíznej situácie, ktorú už bicyklisti nemohli odvrátiť.

V posudzovanom prípade na mieste dopravnej nehody neboli zadokumentované takmer žiadne technické stopy a preto technická príčina dopravnej nehody bola vyhodnotená najmä vo vzťahu k opisu nehodového deja zo strany jednotlivých účastníkov. Napriek tomu, že obžalovaným bol poskytnutý údaj, že nedošlo k pohybu psa smerom do koridoru pohybu bicyklistov, muselo objektívne k takémuto javu dôjsť. Ak by sa totiž pes neustále pohyboval pred obžalovaným C. H. a to vo vzdialenosti 1,5 až 2 m od neho a došlo by iba k otočeniu psa smerom dozadu, potom pri ostatných podmienkach by nemohlo dôjsť ku vzniku nehodového deja.

Na základe dodanej fotodokumentácie a výpovedi účastníkov nehody, ako aj videozáznamov z reálnych kolízií bicyklistov so psami, je podľa ústavu technicky prijateľné, že počas kontaktu bicykla so psom došlo ku kontaktu predného kolesa so psom s plným prekrytím, pričom nedošlo k nárazu psa z boku do predného kolesa.

Pokiaľ ide o reakciu cyklistu, podnetom pre začiatok jeho reakcie bicyklistu mohol byť okamih, kedy z polohy psa a okamžitej rýchlosti mohlo byť cyklistovi zrejmé, že pes smeruje do jeho koridoru pohybu. V tomto okamihu začala byť vyhodnotiteľná kolízna situácia. V zmysle vykonanej simulácie vzhľadom na možné zrýchlenie psa a vzdialenosť ktorú do miesta zrážky musel prekonať, by ale ani pri včasnej reakcii bicyklistu zrážke so psom nedokázal zabrániť. Uvedené platí pre rozbeh psa od okraja vozovky, pohyb psa po vozovke ale mohol byť značne náhodný. Pri rýchlosti cca 25 km/h (s ktorou boli spracované jednotlivé výpočty v znaleckom posudku) nemohol cyklista T. dopravnej nehode zabrániť zastavením pred koridorom pohybu psa tak, aby nedošlo k vzájomnému kontaktu bicyklistu a psa.

Skutočnosť, že sa obžalovaný pohyboval oproti pohybu bicyklistov však ešte nepredstavovala podnet na prípadnú reakciu bicyklistov. Objektívny podnet vznikol až v okamihu, kedy bolo rozpoznateľné, že pes zmenil smer svojho pohybu a smeruje do koridoru pohybu bicyklistov. V tomto okamihu však už nebolo možné zo strany bicyklistu dopravnej nehode zabrániť.

Znalecký ústav vo svojom posudku podáva aj stanovisko k rozdielnym záverom vyplývajúcim z posudkov znalcov Ing. Patrika Vlčeka a Ing. Jána Borloka.

Znalec Ing. Borlok vypracoval 5 priebehov nehodového deja, v závislosti na rôznej trajektórii pohybu psa. V znaleckom posudku však absentuje posúdenie korešpondencie výpovedí účastníkov a svedkov nehody vo vzťahu k danému variantu a následné posúdenie, ktorý z variantov priebehu nehodového deja je technicky prijateľný a korešpondujúci s opisom nehodového deja. Spracovanie aj takého priebehu nehodového deja, ktorý nevyplýva zo žiadnej výpovede, nepovažuje ústav za obvyklý a správny postup znalca. V tomto znaleckom posudku nie je vyhodnotená technická príčina dopravnej nehody ani pri jednom variante priebehu nehodového deja.

Naopak znalec Ing. Vlček vyhodnotil priebeh dopravnej nehody pri zohľadnení opisu nehodového deja zo strany jednotlivých svedkov a následne technickú príčinu dopravnej nehody vyhodnotil vo vzťahu k otázke právnej, teda či sa mal bicyklista pred nehodou pohybovať rýchlosťou cca do 13km/h, pri ktorej by dokázal zrážke so psom bezpečne zabrániť.

V závere posudku znalecký ústav reagoval na údaje obsiahnuté v podaní obhajcu, týkajúce sa výpočtov spomalenia bicykla, ktoré nie sú podľa znalcov správne, rovnako tak výpočty odstredivej sily, ktorá mala pôsobiť na hlavu bicyklistu.

Okrem vyššie popísaných dôkazov vychádzal súd prvého stupňa aj zo zápisnice o obhliadke miesta činu a pripojenej fotodokumentácie, ktorej cieľom bolo ustáliť miesto kolízie.

V priebehu prípravného konania požiadal orgán činný v trestnom konaní KR PZ Bratislava, Krajský dopravný inšpektorát o zaujatie stanoviska k povahe komunikácie v mieste, kde došlo ku skutku. Z vyjadrenia je možné zistiť, že ide o účelovú komunikáciu v správe Vodohospodárskej výstavby š.p. Nejde o oficiálnu cyklotrasu, pričom vjazd a vstup nemotoristických účastníkov cestnej premávky sa riadi ustanoveniami zákona č. 8/2009 o cestnej premávke. Účastník je povinný ovládať primerane v potrebnom rozsahu pravidiel cestnej premávky.

Na podklade dôkazov vykonaných v posudzovanom prípade, je možné napriek výhradám obhajoby, ktoré sú obsiahnuté aj v podanom odvolaní, prijať ničím nespochybniteľný záver o tom, že skutok sa stal tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. Vykonané dôkazy umožňujú prijať záver o tom, že na účelovej komunikácii v katastrálnom území obce Čunovo v uvedenom čase došlo ku vzájomnej kolízii cyklistu W. T. a psa plemena labradorský retriever, ktorého v tom čase venčil obžalovaný C. H.. Uvedený záver potvrdzujú všetky vo veci vykonané dôkazy. Okrem výpovedí priamo zúčastnených osôb, túto skutočnosť nepriamo potvrdzujú závery vykonaných znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva a cestnej dopravy a tiež dôkazy listinného charakteru obsiahnuté v spise. Okrem jednoznačného záveru o tom, že ku stretu poškodeného so psom došlo, je možné tvrdiť aj to, že pes sa po vozovke pohyboval voľne, to znamená nebol vedený na vŕdzke. Zo súhlasných vyjadrení obžalovaného a všetkých svedkov prítomných na mieste nehody je možné bez pochybností ustáliť smer pohybu obžalovaného a psa, ako aj cyklistov. Cyklisti sa pohybovali v pravom jazdnom pruhu v smere z Bratislavy do Čunova a obžalovaný spolu so psom išli po pravom okraji vozovky v smere do Bratislavy tak, že obžalovaný mal psa po svojej ľavej strane. Vzájomnú vzdialenosť medzi obžalovaným a psom nebolo možné exaktne ustáliť a to jednak z dôvodu, že vyjadrenia obžalovaného a svedka F. o tejto otázke sú iba ich odhadom a navyše sa počas pohybu táto vzájomná vzdialenosť menila, keďže pes sa voľne pohyboval a jeho pohyb bol značne náhodný.

Vychádzajúc z výpovedí poškodeného T. a svedka R., obaja popisujú, že pes sa v ich jazdnej dráhe zjavil náhle, pričom obaja dokázali psa zaregistrovať. Poškodený na rozdiel od svedka R. nezaregistroval obžalovaného, ale všimol si iba psa. Obaja cyklisti, v zhode so svedkom F., hovoria o náraze bicykla do psa a prepadnutí cyklistu cez predné koleso a riadidlá. Nakoľko vzájomná poloha psa a cyklistu v čase stretu nebola dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní presne ustálená, bolo potrebné pre vykonanie analýzy nehodového deja vychádzať z obsahu výpovedí účastníkov kolízie, zadokumentovaných poškodení bicykla, charakteru zranení u poškodeného pri zohľadnení technicky prijateľnej trajektórie pohybu cyklistu a psa pred zrážkou vyplývajúcou zo smerového vedenia komunikácie pred miestom zrážky. Za dôležité v tomto smere považovali znalci zistenie, že bicykel poškodeného W. T. bol deformovaný v hornej a dolnej rámovej trubke pri hlavovej trubke v predo zadnom smere. Prítomné bolo aj poškodenie predného kolesa v oblasti špicov, ktoré je charakteristické v prípade ak dôjde k deformácii predného kolesa s vysokou mierou elasticity (po ukončení silového pôsobenia dochádza znovu obnoveniu pôvodného tvaru kolesa). Znalci označili na podklade vyššie uvedených dostupných informácií za technicky prijateľné, že počas kolízie došlo ku kontaktu predného kolesa bicykla so psom s plným prekrytím, pričom nedošlo nárazu psa z boku do predného kolesa. Tento záver je podporený podľa názoru súdu aj charakterom a lokalizáciou zranení, ktoré poškodený utrpel a korešponduje s výpoveďami svedkov prítomných na mieste nehody.

Čo sa týka priečnej polohy miesta zrážky, v tomto bode nevznikli výraznejšie pochybnosti, nakoľko bola takmer zhodne označená obžalovaným a svedkom R. v blízkosti stredovej deliacej čiary v jazdnom pruhu cyklistov.

Napriek tomu, že obžalovaný C. H. odmieta tvrdenie ostatných svedkov prítomných na mieste kolízie o tom, že jeho pes náhle vbehol do dráhy cyklistom, všetky ostatné zistenia vedú len k jedinému logicky zdôvodniteľnému záveru o tom, že takáto situácia musela nastať. Aby bolo možné uveriť tvrdeniu obžalovaného o tom, že jeho pes kontinuálne v jeho blízkosti pokračoval v pohybe tak ako predtým, nemohla by nastať situácia, ktorá reálne nastala. Oproti idúci cyklista jazdiaci v pravom protismernom pruhu blízko stredovej čiary, by sa za tejto situácie nikdy so psom nezrazil resp. akceptujúc reálny stav, že ku zrážke so psom naozaj došlo, by pri verzii obžalovaného s veľkou pravdepodobnosťou prišiel do stretu aj s obžalovaným samotným. Jediné vysvetlenie, ako mohlo dôjsť ku kolízii cyklistu so psom v blízkosti stredovej čiary, je iba to, že pes musel náhle do tohto miesta na vozovke vbehnúť.

Záver o náhlom pohybe psa do koridoru jazdy cyklistu, ktorý zhodne poskytli poškodený a svedok R., je podporený znalcom Ing. Patrikom Vlčekom ako aj závermi posudku znaleckého ústavu Žilinskej univerzity a možno ho oprieť aj o zistenie, že obžalovaný žiadnym spôsobom nestihol na psa zareagovať a zabrániť mu v pohybe napr. povelom.

Pri zistení, že technika jazdy cyklistu bola správna, nakoľko sa pohyboval v pravom jazdnom pruhu cesty, ktorá bola zároveň označená aj značkou „Cesta pre cyklistov“, pričom jeho rýchlosť bola nižšia ako je maximálne povolená, jediným nesprávnym prvkom bol voľný pohyb psa po ceste, ktorý je zákonom výslovne zakázaný. Znalcami nebola zistená iná príčina okrem porušenia povinnosti obžalovaným. Čo

sa týka záverov znaleckého posudku Ing. Jána Borloka o tom, že cyklisti nereagovali na situáciu v cestnej premávke, nebolo možné vziať tento záver do úvahy, nakoľko v uvedenom posudku nie je vyhodnotená technická príčina dopravnej nehody ani pri jednom variante priebehu nehodového deja. Absentuje tiež záver, ktorý z variantov priebehu nehodového deja je technicky prijateľný a korešpondujúci s opisom nehodového deja.

Na rozdiel od znaleckého posudku Ing. Jána Borloka, posudok Ing. Patrika Vlčeka a Znaleckého ústavu Žilinskej univerzity zhodne popisujú možnosti zabránenia poškodeného nehode, keď uvádzajú, že poškodený by musel ísť na bicykli maximálne rýchlosťou cca 12,9 km/h, aby dokázal stretu so psom zabrániť.

Pokiaľ ide o následky v podobe zranení poškodeného W. T., tieto boli jednoznačne ustálené na podklade prvotných lekárskeho správ. Ich charakter, mechanizmus vzniku, závažnosť a obvyklá doba liečenia boli podrobne uvedené v znaleckom posudku z odboru zdravotníctva, závery ktorého predniesol znalec aj na hlavnom pojednávaní.

Poškodený utrpel po páde z bicykle a náraze na povrch vozovky zlomeninu klinovej kosti vľavo, zlomeninu vonkajšej časti očnice vľavo, zakrvácanie pod tvrdý obal mozgu čelovej oblasti a mnohopočetné odreniny oboch rúk, pričom uvedené zranenia si vyžadujú liečbu v priemere 6-8 týždňov.

Na podklade takto ustálenej dôkaznej situácie dospel súd prvého stupňa k záveru, že obžalovaný C. H. svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V skutkovej vete tak, ako ju ustálil pri vyhlasovaní rozsudku, konštatoval, že „obžalovaný mal psa voľne pusteného z vŕdzky, pričom porušil § 64 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, nepredišiel tomu, aby uvedený pes ohrozil človeka, pričom tento pes vbehol do cesty poškodenému W. T.“. Nedodržanie povinnosti zabrániť voľnému pohybu zvieratá po vozovke okresný súd síce vo vzťahu k obžalovanému vymedzil, ale nesprávne uviedol, že ide o porušenie § 64 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. Vo vymedzení skutku použitý § 64 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., však obsahuje definíciu dopravnej nehody a nestanovuje žiadnu povinnosť účastníkovi cestnej premávky.

Krajský súd k zistenému pochybeniu uvádza, že obžalovaný bol v posudzovanom prípade účastníkom cestnej premávky, chodcom, ktorý viedol psa, nakoľko sa pohyboval po účelovej komunikácii. Vzťahujú sa preto na neho osobitné predpisy, ktoré upravujú pravidlá správania sa jednotlivých účastníkov cestnej premávky. Práve v dôsledku porušenia týchto predpisov je založená trestná zodpovednosť obžalovaného pri vzniku následku, ktorý je preukázateľne v príčinnej súvislosti s porušením dôležitej povinnosti.

Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe, dôležitá povinnosť je taká povinnosť, ktorej porušením spravidla dochádza ku vzniku dopravnej nehody, poškodeniu zdravia účastníkov, či majetkovej škode. Povinnosť upravenú v § 57 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z. možno použiť ako dôležitú, nakoľko voľný pohyb zvierat po vozovke v značnej miere zvyšuje riziko vzniku dopravnej nehody a predstavuje nebezpečenstvo pre ľudský život a zdravie.

Záver odvolacieho súdu uvedený už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí o nutnosti posudzovania kolíznej situácie ako dopravnej nehody, sa opiera o ustanovenia § 1, § 2 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z.

Podľa § 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke cestnou premávkou na účely tohto zákona sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií vodičmi vozidiel a chodcami.

Podľa § 57 ods. 6 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke voľný pohyb domácich zvierat je na ceste zakázaný. Majiteľ domáceho zvieratá, jeho chovateľ alebo nimi poverená osoba zodpovedá za zabezpečenie domáceho zvieratá proti voľnému pohybu po ceste.

Vychádzajúc komplexne zo všetkých vykonaných dôkazov, je potrebné prijať záver, že obžalovaný ako majiteľ domáceho zvieratá nezabezpečil toto zviera proti voľnému pohybu, pretože ho nevedol na vôdzke, čím si výraznou mierou obmedzil svoje možnosti permanentne korigovať pohyb zvieratá po vozovke, určovať smer jeho pohybu a držať ho vo svojej blízkosti. Tým, že sa voľne pohybujúci pes obžalovaného náhle presunul do jazdnej dráhy cyklistu T. v momente, keď sa tento nachádzal vo vzdialenosti kratšej, než na akú by pri svojej rýchlosti dokázal bezpečne zastaviť, vyvolal kolíziu situáciu, ktorá bola príčinou dopravnej nehody. U poškodeného nebola znalcom Ing. Patrikom Vlčekom, ani Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity zistená nesprávna technika jazdy, reagoval včas, potom, čo mohol rozpoznať nebezpečnú situáciu na vozovke. Nebolo u neho zistené prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti, ani porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 1 zákona č.8/2009 Z.z., v zmysle ktorého je cyklista povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Smie pritom jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. V úseku, kde došlo k nehode, išlo o rovný úsek cesty, kde vo výhľade nebránili stromy, ani iné prekážky, poveternostná situácia bola priaznivá, povrch vozovky vyhovujúci. Poškodený bol skúseným cyklistom a s prihliadnutím na všetky známe okolnosti je možné považovať rýchlosť cca 25 km/h na cestnom bicykli za primeranú.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku spočívajúce v tvrdení, že súd nemal dostatok objektívnych dôkazov a nebolo možné s istotou ustáliť nehodový dej, krajský súd uvádza, že vo väčšine obdobných prípadov sa na podklade výpovedí osôb prítomných na mieste dopravnej nehody, stôp z miesta nehody, rozsahu poškodenia vozidiel, prípadne lokalizácie zranení, znalci z odboru cestnej dopravy s použitím primeraného softvéru dopracovávajú k najpravdepodobnejšiemu priebehu kolízie. Napriek tomu, že v posudzovanej veci nebola kolízia zaznamenaná a riešená ako dopravná nehoda, žiaden zo znalcov nekonštatoval, že by sa na podklade získaných údajov nedal určiť predpokladaný priebeh nehody a stanoviť technická príčina vzniku kolíznej situácie. Za neopodstatnené považuje krajský súd aj v odvolaní prevažujúce výhrady voči znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva, nakoľko v tomto posudku nezistil žiadne rozpory so zákonom, ani vecné nedostatky, ktoré by vzbudzovali pochybnosti o správnosti záverov znalcov. Okrem toho je potrebné konštatovať, že závery uvedeného posudku sa viacmenej zhodujú so závermi znalca Ing. Patrika Vlčeka a nedostatky, ktoré boli ústavom uvedené v súvislosti so spôsobom spracovania jednotlivých alternatív v posudku Ing. Jána Borloka boli argumentačne podporené a sú vecného charakteru. Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že aj v rámci odvolacieho konania bola analýze jednotlivých záverov znalcov venovaná náležitá pozornosť, pričom tieto boli pre súd zrozumiteľné a boli pri ich formulovaní zohľadnené všetky podstatné údaje vyplývajúce z priamych dôkazov od osôb prítomných na mieste dopravnej nehody.

Obhajobou namietané porušenie zásady rovnosti zbraní, ktoré malo vzniknúť tým, že súd vyzval znalca Vlčeka, aby sa vyjadroval k záverom posudku znalca Borloka a neučinil tak aj opačne, nemalo podľa názoru odvolacieho súdu zásadnejší vplyv na posudzovanie dôkazov, nakoľko úloha odstrániť nejasnosti a analyzovať chyby v už predložených posudkoch, bola zverená znaleckému ústavu, ktorý spracoval kompletnú analýzu priebehu dopravnej nehody a zaujal stanovisko k prípadným chybám a nedostatkom rovnako vo vzťahu k obidvom predloženým posudkom.

Čo sa týka tvrdenia obhajoby, že poškodený sám zásadným spôsobom porušil základné zásady bezpečnosti a pravidiel cestnej premávky, keď nevenoval riadeniu bicykla pozornosť, v dôsledku čoho došlo k nárazu a zadokumentovanému zraneniu, toto bolo v celom rozsahu vyvrátené zhodnými závermi znalcov (Ing. Patrik Vlček a Ústav súdneho inžinierstva), ktoré boli prijaté po náležitých výpočtoch a dôslednej analýze pohybu účastníkov kolízie.

K ostatným vecným námietkam, ktoré sú uvedené v odvolaní obžalovaného, dáva odvolací súd svoje vysvetlenie v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorých vysvetľuje na podklade akých úvah dospel k záveru o správnosti prijatého výroku o vine obžalovaného.

Okresný súd nepochybil pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste, prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona. Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, že u obžalovaného neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zákona. Naopak, správne bola ustálená jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona. Vzhľadom na uvedené bola súdom prvého stupňa konštatovaná prevaha poľahčujúcich okolností a došlo tak ku zníženiu hornej hranice trestnej sadzby z piatich rokov na tri roky a osem mesiacov. Obžalovanému bolo možné vymerať trest v rozpätí od jedného roka do troch rokov a ôsmich mesiacov.

V prospech obžalovaného bolo teda správne zohľadnené, že doposiaľ viedol riadny život a v posudzovanom prípade ide o prvé významnejšie porušenie zákonných pravidiel.

Zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd považuje za primeraný trest uložený na samej dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere jeden rok. S prihliadnutím na osobu obžalovaného, spôsob spáchania činu a jeho následky a časový odstup od spáchania skutku, ide o trest primeraný, vyhovujúci požiadavkám individuálnej aj generálnej prevencie.

Výkon uloženého trestu bol obžalovanému v súlade s § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Spôsob výkonu trestu sa odvíja od zistenia, že obžalovaný viedol doposiaľ riadny život, nedostal sa do rozporu so zákonom a ani z iných dôkazov viažucich sa k spôsobu spáchania skutku, prípadne forme zavinenia, či následku konania obžalovaného, nevyplýva potreba pôsobiť v posudzovanom prípade na obžalovaného iným ako výchovným trestom so zvýraznením preventívnej funkcie trestu.

V súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu škody odvolací súd uvádza, že postup okresného súdu bol správny. Nároky na náhradu škody boli poškodenými včas uplatnené, čím bola splnená základná formálna podmienka pre rozhodovanie o nároku. Z dokazovania bolo možné vyvodiť záver, že nároky boli preukázané čo do dôvodu a výšky. V prípade poškodeného Dôvera - zdravotná poisťovňa, a.s. je nárok odôvodnený nákladmi vynaloženými na zdravotnú starostlivosť za poistenca W. T., pričom do spisu bol poškodenou spoločnosťou založený detailný prehľad uskutočnených výkonov v zdravotníckych zariadeniach. U poškodeného W. Rybníkára je výška uplatneného nároku tvorená výškou odškodnenia za bolesť podľa bodového ohodnotenia znalcom z odboru zdravotníctva (130 bodov á 16,10€) a predstavuje 2.093,-€.

S poukazom na vyššie popísané úvahy, odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.